వన్ వే ట్రాఫిక్

"ఏమండీ తాతగారూ! ఐదున్నర అవుతున్నది. మధ్యాహ్నం వస్తానన్నారుగా? మరి తర్వగా బయలుదేరండి" అన్నాడు మధు గుమ్మంలో నుంచుని. అతడు తెల్లని ప్యాంటూ, షర్టూ ధరించి 'ట్రిమ్'గా తయారై వచ్చాడు.

అతని మాటలు విని, అరవైయేళ్ళ ముసలాయన, క్రింద చాపమీద కూర్చుని పాలు చల్లారుస్తున్న కోడలి వంక చూశాడు ఆమె తల పైకెత్తి కనుబొమలు ముడిచి "ఎక్కడికో ప్రయాణం కట్టినట్టున్నారే. సినిమాకా ఏమిటి? నిన్న డాక్టరు ఏం చెప్పాడో గుర్తులేదూ? మీవంటికి చలి

గాలి అసలు తగలనేకూడదని చెప్పాడుగా!" అన్నది. ఆయన ఏమీ మాట్లాడలేదు. మధు మాటిమాటికీ రిస్టువాచీవంక చూసుకుంటూ తొందరపడుతున్నాడు. ఆయనకేమీ తోచ లేదు. దీనంగా కోడలివంకచూసి, "కాదమ్మాయీ, ఇవాళ మధ్యాహ్నం ఏవో మాటల సందర్భంలో మధు 'ఇవాళే కొత్త సినిమా విడుదల అయింది. నేను వెడదామనుకుంటు న్నాను' అన్నాడు. 'మీరూ రాకూడదండీ తాతగారూ? అని అడిగాడుకూడా. నేనేమో నువ్వు అడ్డుచెప్పవులే అని భరోసాతో 'సరే వస్తాన'ని అన్నాను" అన్నాడు. ఆమె పాల గ్లాసు మామగారికి అందిస్తూ "ఏమో! బాబూ! మీది అసలే గాజుకాయువంటి వళ్ళు. పైగా పెద్దతనం. నాకసలు ఇష్టం లేదు" అన్నది. ఆయన ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాడు. కొద్ది కొద్దిగా పాలు చప్పరిస్తూ అలాగే కూర్చున్నాడు. ఆమె స్నానాల గదిలోవున్న భర్తకు తువ్వాలు యిచ్చేందుకు లోపలికివెళ్ళింది. గుమ్మం అవతలినుంచిమధు "తాతగారూ! త్వరగా కానివ్వాలి. అసలే టిక్కెట్లు దొరకవేమోనని అను మానంగావుంది. మీరు ఆలస్యంచేస్తే ఏమీ లాభంలేదు. బుక్కింగు కట్టేస్తారు" అంటున్నాడు.

ముసలాయన పాలగ్లాసు క్రిందపెట్టి తల పైకెత్తేసరికి మొహంతుడుచుకుంటూ కొడుకు లోపలిగదిలోనుంచిహాల్లోకి వచ్చాడు. ఆయన నెమ్మదిగా "ఒరే సారథీ" అని పిలిచాడు. అతడు పిలుపువిని "ఏం నాన్నా?" అంటూ దగ్గరికి రాగానే నెమ్మదిగా "మన ఇల్లుగలవారి అబ్బాయిసినిమాకు వెడుతూ నన్నూ రమ్మన్నాడురా. నాకోసం వచ్చి ముందుగదిలో

కాచుకునివున్నాడు. అమ్మాయేమో 'వీల్లేద'ని అంటున్నది. నువ్వు కాస్త చెప్పిచూడరా. ఈ ఒక్కసారికే. ఇక ఎప్పుడూ అడగను" అన్నాడు.

సారథి నవ్వి, "మీరు మరీ పసిపిల్ల లవుతున్నారేం నాన్నా! ఏమీ ఫరవాలేదు, మీరు వెళ్ళండి. దానికి నేను చెబుతా న్లెండి" అన్నాడు. ముసలాయన ఉత్సాహంగాలేచి కళ్ళజోడు సవరించుకుని, చెప్పులు తొడుక్కుని, చేతికఱ్ఱ కోసం వెదుకుతూవుండగా కోడలు ముందుగదిలోకి వచ్చింది. ఆమె అంతా అర్థంచేసుకుని, "అయితే నేను చెప్పినమాట వినరన్నమాట. వెళ్ళితీరవలసిందేనా!" అని అడిగింది. ముసలాయన ఆగిపోయాడు. సారథి నవ్వి, "పోనివ్వవే పాపం! ఎంత సరదాపడుతున్నారో! ఈ వొక్కసారికేలే" అన్నాడు. ఆమె భర్త కెదురుచెప్పలేక "సరేబాబూ! మీ యిష్టం. నా కెందుకు మధ్య నిష్ఠూరం" అంటూ చేతికఱ్ఱ వెదికి మామగారికి అందించింది.

ఆయన ఉత్సాహంగా నడుస్తూ, ముందుగదిలోకి వచ్చే సరికి మధు లేచి "అమ్మయ్య! వచ్చేశారా! ఇంత ఆలస్యం చేశారేం తాతగారూ? మనం త్వరగా నడవాలి. ఇప్పటికే టిక్కెట్లిస్తూవుంటారు. పైగా కొత్త సినిమా. జనం విపరీతంగా వుంటారు కూడా" అంటూ నడవటం ప్రారంభించాడు. నడుస్తున్నంతసేపూ మధు కొత్తగా విడుదలఅయిన ఆ సినిమాతీసినవారి గొప్పదనమూ, ఇంతకుముందు వారు తీసిన సినిమాలన్నీ వరుసగా రజతోత్సవాలు జరుపుకున్న

వివరమూ, అందులో నటీ నటుల గొప్పదనమూ వివరిస్తూనే వున్నాడు. ఒక సెంటరులోకిరాగానే ముసలాయన ఆగి మధును భుజంతట్టి ఆపి, "ఇంకా ఎంతదూరం ఆ హాలు?" అని అడిగాడు, ఆయాసంతో. మధు. "ఇంకెంత దూరమండీ, వచ్చేశాం, మరో పది నిముషాలు నడిస్తే చాలు" అన్నాడు. ముసలాయన పై పంచెతో మొహం తుడుచుకుంటూ, "నేనిక నడవలేను. రిక్షా ఒకటి మాట్లాడుకుందాం నాయనా?" అన్నాడు. మధు, అదేమిటండీ? ఇక్కడినుంచి 'వన్ వే ట్రాఫిక్' రిక్షాలో అయితే ఎంతో చుట్టుతిరిగిపోవాలి. నడిచి పోతే అరమైలుకూడా లేదు" అన్నాడు. ముసలాయన "అయినాసరే. నేను నడవలేను బాబూ! అదుగో ఆ రిక్షాను పిలిచి మాట్లాడు" అన్నాడు. మధు వాచీవంక అనుమానంగా చూసి, తలపంకించి, "ఆల్ రైట్! అంత నడవలేనప్పు డేం చేస్తాం? మీ యిష్టప్రకారమే కానివ్వండి" అంటూ రిక్షాను పిలిచి 'ఎక్కండి' అన్నాడు.

రిక్షా నడుస్తున్నంతసేపూ మధు ఆదుర్దాగా వాచీ వంక చూసుకుంటూనే వున్నాడు. వుండి వుండి "ఏమో నండీ తాతగారూ! నాకు సినిమా అందుతుందనే నమ్మకం లేదు. మనం వెళ్ళేసరికి 'హౌస్‌ఫుల్' అని బోర్డు తగిలించి వుంటా రనుకుంటాను" అంటునాన్నడు. అతని ఆదుర్దాచూస్తే ముసలాయనకు నవ్వు వచ్చింది.

సినిమాహాలు లైట్లతో దేదీప్యమానంగా వెలిగి పోతున్నది. వారు రిక్షాలోనుంచి దిగేసరికి టిక్కెట్లు దొరకని

జనం కొంత మంది ఇళ్ళకు తిరిగిపోతున్నారు. గేటు తలుపు మీద "టిక్కెట్లు లేవు" అని బోర్డు తగిలించబడివుంది. ముసలాయన మధును వారించి, రిక్షావాడికి తాను డబ్బులిచ్చి పంపాడు. మధు దీనంగా "చూశారా తాతగారూ! నే నప్పుడే అనుకున్నాను. ఈ సినిమా ఎప్పుడెప్పుడు విడుదల అవుతుందా అని జనం ఎదురుచూస్తున్నారు. మనం కాస్త ముందుగా వచ్చివుండవలసింది. ఇప్పుడేమిటి చెయ్యడం?" అన్నాడు. ముసలాయన లైట్లవంకా, సినిమాహాలుముందున్న నిలువెత్తు బొమ్మలవంకా చూసి, శాస్సేపాగి "చూడు మధూ! ఇవాళ మా కోడలు చాలా కష్టంమీద వొప్పుకుంది. మళ్ళీ అన్నప్పుడల్లా నన్ను రానివ్వదు. కాబట్టి దగ్గర్లో మరేదైనా సినిమా వుందేమో చూడు. మొదలు పెట్టినా ఫరవాలేదు" అన్నాడు.

మధు ఆలోచించి 'ఈ ప్రక్కనే ఈశ్వర్ టాకీసు వుంది. అక్కడ యిప్పుడే సినిమా ఆడుతున్నదో తెలియదు. ఆ హాల్లో ఎప్పుడూ యిరవై పాతిక యేళ్ళనాటి తుక్కు ఫిలుములు వేస్తూవుంటారు. ప్రేక్షకులకోసం ఎదురుచూస్తూ వుంటారు. పదండిపోదాం" అంటూ దారి తీశాడు. ముసలాయన చేతిలో కర్రతో అతన్ని అనుసరించాడు.

వారిద్దరూ మరొక అయిదారునిముషాలు నడిచి ఆ హాలు చేరుకున్నారు. హాలుపైన ఒక్క లైటుతప్ప మరేమీ అలంకరణాలులేవు. అక్కడకూడా సినిమా మొదలుపెట్టారు. మధు టిక్కెట్లు తీసుకుంటూ, "ఎంతసేపయింది ఆట ప్రారం

భించి?'' అని అడిగాడు. టిక్కెట్లిచ్చేవాడు "అబ్బే! ఎంత సేపో ఎక్కడండీ. అయిదు నిముషాలుకూడా కాలేదు'' అన్నాడు.

ఇద్దరూ హాలు లోపలికివెళ్ళి కూర్చున్నారు. హాలు లోపల పంకాలుకూడా ఆడటంలేదు. అన్ని తరగతుల ప్రేక్షకులూకలిసిపాతికమందిఅయినా వుంటారో, లేదో! ముసలాయన రెండుమూడునిముషాలుచూడగానేగంభీరంగామారిపోయాడు. ఆయనకు గుర్తువచ్చింది. ఆ సినిమా ఇరవై అయిదు సంవత్సరాలనాటిది. అందులో కథానాయకుడి పాత్ర నిర్వహించింది తనే. తాను వేసిన నాలుగైదు సినిమాలలోను ఇందులో మాత్రమే ప్రముఖపాత్ర లభించింది. తను వేసిన మిగిలిన పాత్రలు చాలా చిన్నవి. ఇది ఒక జానపద సాహసిక గాథ. అందులో తానొక మామూలు సిపాయి. రాజకుమారిని ప్రేమిస్తాడు. రాజకుమారికూడా తనను ప్రేమిస్తుంది. రాణికీ, రాజుకూ ఇది కంటకప్రాయంగా వుంటుంది. వారా సిపాయిని అనేక విధాలుగా హింసిస్తారు. రాణీగారు వెర్రివాడైన తన తమ్ముడికి రాజకుమారినిచ్చి పెళ్ళిచెయ్యాలని పట్టుదలతో వుంటుంది. ఇంతలో కథలో మరొక మాంత్రికుడు వస్తాడు. చివరకు కథానాయకుడు మాయలనూ, మంత్రాలనూ జయించి, మొసళ్ళతోనూ, పులులతోనూ పోరాడి. మాంత్రికుణ్ణి చంపి ప్రేయసిని దక్కించుకుంటాడు. ఆ రోజులలో ఆ సినిమా విపరీతంగా ప్రజాదరణపొంది లక్షలకొద్దీ లాభాన్ని తెచ్చిపెట్టింది. ఆ సినిమా తీసిన ఒకరెడ్డి ఇప్పుడేమయినాడో తెలియదు. ఇప్పుడది పాతబడిపోయి అక్కడక్కడ తెగిపో

తున్నది. మాటలు సరిగా వినిపించటంలేదు. ఫిలుము కళా కాంతులు కోల్పోయి బాధగా నడుస్తున్నది. ముసలాయన సినిమా చూస్తూనే అంతా జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాడు. రాజూ రాణి పాత్రలను నిర్వహించిన వారిద్దరూ ఏమై పోయారో తనకు తెలియదు. రాజు పాత్ర ధరించినవాడు చాలా దురదృష్టవంతుడు. అతని ఇంటిచుట్టూ ఎప్పుడూ అప్పులవారు కాచుకునివుండేవారు. సినిమాలో 'విలన్' వేసినవాడు తెరమీద ఎంత క్రూరంగా, భయంకరంగా, నిర్దాక్షిణ్యంగా కనుపించేవాడో, నిజజీవితంలో అంత సాధు శీలి, దయార్ద్ర హృదయుడు, దాత. 'చదువుకుంటున్నాను బీదవాణ్ని' అనీ, 'జబ్బుగావుంది మందుకు డబ్బులేద'నీ, 'ఇళ్ళు కాలిపోయాయి. నిలువనీడలేదనీ' 'వరదబాధితులం సాయంచెయ్యండి' అనీ ఎప్పుడూ ఎవరో ఒకరు అతని వెంట తిరుగుతూవుండేవారు. ఎవరినీ కాదనేవాడుకాదు. ఇచ్చే సమయంలో చేతి కెంతనోటు వచ్చేదీ గమనించేవాడు కాదు. అందువల్ల ఎంత డబ్బు సంపాయించినా అతడు ఆస్తి పరుడు కాలేకపోయాడు. సినిమా పరిశ్రమలో ఎక్కువ అనుభవం వున్నందువల్లను, చాల సినిమాలలో రకరకాలపాత్రలు నిర్వహించునందువల్లనూ అతడు తర్వాత ఎక్కడో రైలు ప్రమాదంలో మరణించినప్పుడు పత్రికలలో చిన్న అక్షరాలతో అతని మరణవార్త అచ్చువేసి సంతాపం ప్రకటించారు. రాణీగారి తమ్ముడిది హాస్యపాత్ర. ఆసినిమా కొత్తగా విడుదల అయిన రోజుల్లో ప్రేక్షకులను ఆ పాత్ర కడుపుబ్బ నవ్వించేది. ఆ వేషంవేసినవాడు నిజజీవితంలో ఎప్పుడూ

గంభీరంగా, నిరుత్సాహంగా, నీరసంగావుండేవాడు. కదిలిస్తే వేదాంతం మాట్లాడేవాడు. అతడు తరువాత ఎప్పుడో "నా చావు కెవరూ బాధ్యులుకారు" అని ఉత్తరం వ్రాసిపెట్టి తన గదిలో దూలంనుంచి ఉరిపోసుకుని ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. రాజకుమారిగానటించిన ప్రమీల అనే ఆమెకిప్పుడు డెభ్భై ఏళ్ళు వుంటాయి. ఆమె కిప్పుడు ఏడెనిమిదేళ్ళ మనవరాలుతప్ప మరెవరూ లేరు. ఇంటి పెరటిలోవున్నకరివేపాకుచెట్టు ఆమెకుజీవనాధారం. ప్రతిరోజూ సాయంకాలంపూట కరివేపాకు కోసి కట్టలుకట్టి ఉదయమే మనవరాలిచేత ఒకబుట్టతో ఇంటింటికీ పంపిస్తుంది. వారు ఒక్కొక్క కట్ట తీసుకుని కాసిని బియ్యంఆబుట్టలోవేస్తారు. సినిమాలో తానుపాడిన ప్రేమపాటలకు ప్లేబ్యాక్ పాడినవాడు యిప్పుడు భీమవరంలో వుంటున్నాడు. నాలుగేళ్ళ క్రిందట ఒకసారి ఏదో పనిమీద ఆ వూరు వెళ్ళినప్పుడు అతని యింటికి వెళ్లాడు. అతడప్పుడు గ్రామఫోనుమీద తాను పాతికయేళ్ళక్రితం పాడిన పాటనే పెట్టుకుని వింటూ కూర్చునివున్నాడు. ఆ రికార్డు పూర్తిగా అరిగిపోయి అసహ్యంగా వినిపిస్తున్నది. తననుచూసి అతడు ఆదరించి మాటల సందర్భంలో తన యింట్లో ఎవరికీ గ్రామఫోను అంటే యిష్టంలేకనీ, రేడియోవచ్చాక దాన్ని పూర్తిగా మూలపారేశారనీ, తానుమాత్రం మరెవరూ లేకుండాచూసి, అప్పుడప్పుడు ఇలా వింటూవుంటాననీ చెప్పాడు.

కథలో తనకూ, దొంగల నాయకుడికీ మధ్య ముష్టియుద్ధం జరుగుతున్నది. ఆ సన్నివేశంలో ముసలాయన రక్తం పెరుగులెత్తింది. ఆయన ఆవేశంతో చేయివిసిరి, కుర్చీ

దెబ్బ తగలగా 'అబ్బా' అనుకున్నాడు బాధగా. మధు ఆశ్చర్యపోయి "ఏమిటి తాతగారూ?" అని అడిగాడు. ముసలాయన, "అబ్బే, ఏమీ లేదు" అన్నాడు. మధు కాస్సేపాగి "ఇవాళ పొద్దున్నే లేచి ఎవరి మొహం చూశామో, యీ తుక్కు సినిమాకు రావలసివచ్చింది. అయినా ఏం సినిమాలండీ... ఆ పాత్రలూ, కథా అంతా అవాస్తవికంగా అసహజంగా వున్నాయి" అన్నాడు. ముసలాయనకు చాలా మనస్తాపం కలిగింది. ఆయన నెమ్మదిగా "నువ్వలా అనకోయ్! ఆరోజుల్లో వాళ్ళుకూడా తమకున్న అవకాశంలో బాగానే సినిమాలు తీశారు"... అంటూవుండగా ఉన్నట్టుండి ఫిలిమ్ ఆగిపోయింది. లైట్లు ఒక్కసారి వెలిగి, మళ్ళీ ఆరిపోయాయి. కరెంటు పోయింది. ఉన్న కొద్దిమందిలోనూ ఎవడో ఈల వేశాడు. మధు లేచి బయటికి వెళ్ళాడు.

ముసలాయన అలాగే కూర్చున్నాడు. ఆయనకు దాదాపు పదిరోజులక్రిందట జరిగిన ఒకచిన్న విషయం గుర్తుకు వచ్చింది. ఆయన ఒకనాడు సాయంకాలం షికారు వెళ్ళి తిరిగి వస్తూవుండగా ఒక వీధిచివర నలుగురైదుగురు పిల్లలు 'కర్రాబిళ్లా' ఆడుతూ కనిపించారు. ఆయన కాస్సేపు ఆ ప్రక్కనే నిలబడి చూశాడు. ఆయనకు ఆ ఆటంతా జ్ఞాపకంవచ్చింది. చిన్నతనంలో పల్లెటూళ్ళో యీ ఆట ఆడుతూవుంటే పట్టుదలలు హెచ్చి అన్నమూ, నీళ్ళుకూడా మరిచిపోయేవారు. గొడ్లను కాచుకునే కుర్రవాళ్ళు ఆట ధ్యాసలోపడి గొడ్లెటుపోయేదీకూడా గమనించేవారుకాదు. ముఖ్యంగా ఆయన తన చిన్నతనంలో ఆ ఆటలో నిష్ణాతుడు. అతడు ఏ జట్టులోవుంటే

ఆ జట్టు గెలవటం తథ్యం. అతడు చేతికొద్దీవేసిన దెబ్బకు ఆ కర్రముక్క 'కుయ్యో'మని గోలచేస్తూ, గింగిరాలుతిరుగుతూ ఫర్లాంగులకొద్దీ ఎగిరిపోయేది... వాళ్ళ ఆటచూస్తూ అదంతా జ్ఞాపకంచేసుకున్న ముసలాయనకు చిత్రమైన కోరిక కలిగింది. ఒకసారి చుట్టూచూసి, దగ్గర్లో ఎవరూలేరని తేల్చుకుని, ఆ కుర్రవాడిదగ్గరకువెళ్ళి "ఒక్కసారి నేను ఆడతాను ఇస్తావా?" అని అడిగాడు. వాడు ఆశ్చర్యపోతూ, కొద్దిగా నవ్వుతూ ఆ ముసలాయనకు కర్రా బిళ్లా ఇచ్చాడు. తన చేతిలోవున్న ఖరీదయిన చేతికర్రను ఆయన ఆ కుర్రవాడి చేతికిచ్చి కర్రా బిళ్ళా అందుకున్నాడు. పిల్లలందరూ ఆ ముసలాయనవంక చిత్రంగా చూస్తున్నాడు. ఆయన తన కెదురుగా కొద్ది దూరంలో నిలబడివున్న ముగ్గురు పిల్లలవైపు బిళ్ళనుకొట్టాడు. అది ముచ్చటగా ఎగురుతూపోయి ముందు నుంచునివున్న కుర్రవాడి చేతులలో పడింది. అంటే ఆయన 'ఛాన్సు' అయినట్టే అన్నమాట. పిల్లలందరూ ఇదిచూసి కేకలుపెట్టారు. ఆయన "మరొక్కసారి వేస్తాను" అన్నాడు. మళ్ళీ ప్రయత్నం చెయ్యగా ఈసారి అది రెండవవాణ్ణి వరించింది మళ్లా పిల్లలు అరిచారు. ముసలాయన మొహాన అప్పటికే స్వేద బిందువులు అంకురించాయి. ఆయన మళ్లీ ప్రాధేయపడుతున్నట్టు 'ముచ్చటగా మూడోసారి. ఇంక అడగనులే'అన్నాడు. వాళ్ళు 'సరే'నన్నారు. ఈసారి ఆయన జాగ్రత్తగా వాళ్ళకు అందే వీలులేకుండా బిళ్ళను నేలబారుగా వేశాడు. వాళ్ళలో ఒకడు ముందుకువచ్చి దాన్ని మళ్ళీ 'కంచా' దగ్గరికి విసిరాడు. అదృష్టవశాత్తూ అది కంచాకు దూరంగానే పడింది.

దాన్ని ఆయన తన చేతిలోవున్న కర్రతో మూడుసార్లు కొట్ట గలిగినంతదూరం కొట్టవచ్చు. ఆయన ఒకసారి బిళ్ళను పైకి లేపుదామని ప్రయత్నించాడు. కాని అది మాటవినలేదు. రెండోసారి కర్రతో చివరను తాకించేసరికి అది తప్పనిసరి అయినట్టు ఒక అడుగు ఎత్తున లేచింది ఆయన చేతిలోవున్న కర్రను బలమంతా ఉపయోగించి విసిరాడు బిళ్ళను అది తగలనేలేదు. కాని అ వూపుతో ఆయన జబ్బదగ్గర 'కలుక్కు' మని విపరీతమైన నొప్పిపుట్టింది. ఆయన జబ్బను ఎడమ చేత్తో పట్టుకుని బాధగా 'అబ్బా' అనుకున్నాడు. తర్వాత పిల్లలందరూ ఆశ్చర్యంగా చూస్తూవుండగా, ఆ కుర్రవాడి చేతికి కర్రయిచ్చి తన చేతికర్ర అందుకుని "మీా రాడుకోండి నాయనా !" అంటూ నెమ్మదిగా సాగిపోయాడు.

ముసలాయన ఈ స్మృతినుంచి తేరుకొనేసరికి హాల్లో లైట్లు వెలిగాయి. హాలు బయటవున్న కొద్దిమంది జనమూ నిరుత్సాహంగా లోపలికి వచ్చారు. వారి వాలకంచూస్తే కరెంటు రాకపోయినా, సినిమా చూడకపోయినా వారి కేమీా పట్టినట్టులేదు. ఏదో డబ్బుపెట్టి వచ్చాం గనుక తప్పదులెమ్మన్నట్టు, కరెంటు రాగానే నిరుత్సాహంగా లోపలికి వచ్చారు. మధుకూడా వచ్చి 'తాతగారూ ! ఇంతసేపూ బయటికన్నా రాక, యీా చీకటిగుహాలో ఎందుకన్నారండీ ?' అంటూ కూర్చున్నాడు.

మళ్ళీ సినిమా ప్రారంభమైంది. మధు ఇంతసేపూ సణుగుతూనే వున్నాడు. 'ప్రొద్దున లేచి ఎవరిమొహం చూడ

టంవల్ల యీ డొక్కు సినిమా చూడవలసి వచ్చిందో" అని చాలాసేపు ఆలోచించాడు. తర్వాత 'పూర్వపువారి కసలు సినిమా తియ్యటం ఎలాగో చేతకాదు పొమ్మ'న్నాడు. 'ఆ కథ చాలా అసహజంగా ఘోరంగా వుంద'న్నాడు. 'ఆ నటీ నటులందరిలోనూ కళాకాంతులనేవి ఏ కోశానా లేవుపొమ్మ'న్నాడు. 'ముఖ్యంగా ఆ హీరో వేసినవాడు కేవలం ఎద్దు మొద్దు స్వరూపంలా వున్నాడేతప్ప, ప్రేమపాట పాడుతున్నప్పుడు, ఆ మొహంలో 'రొమాన్సు' కాగడాపెట్టి వెదికినా కనుపించటం లేద'న్నాడు. ఇన్నీ అని ఓవరకు "ఇవాళ యీ సినిమా చూడటం పాతికయేళ్ళు వెనక్కు వెళ్ళటంవంటిది. మనం చేసుకున్నకర్మ" అని వూరుకున్నాడు.

ముసలాయన యిన్నీ వింటూనే సినిమాలో లీనమై పోయాడు. తర్వాత మరొక యిరవై నిముషాలు గడిచాక 'యింటర్వెల్' వచ్చింది. లైట్లు వెలిగాయి. మధు చాటుగా సిగరెట్టు కాల్చుకునేందుకు ఎత్తువేసి 'మీారిక్కడే కూర్చుని వుండండి తాతగారూ! హాలుబయట చలిగాలిగా వుంది. మంచుకూడా కురుస్తున్నది. మీావంటికి మంచిదికాదు' అని చెప్పి బయటికి వెళ్ళాడు. ముసలాయన కుర్చీలో సర్దుకుని కూర్చుంటూ ఎందుకో కుడివైపుకుచూసి మళ్ళీ చూపులను మరల్చుకోలేకపోయాడు. ఆయనకు అయిదారు కుర్చీల అవతల ఒంటరిగా యిరవై యేళ్ళ వయసులోవున్న ఒక యువతి కూర్చునివుంది. పచ్చని శరీరమూ, తెల్లని చీరా, నెమలి కంఠరంగు జాకెట్టూ, జుట్టుముడిమీాద అర్ధచంద్రాకారంగా

వున్న పూలూ......తాంబూలచర్వణంతో ఎర్రబడిన పెద వులూ...ముసలాయన మనసులో ఏదో గుబులు బయలు దేరింది. ఆయన ఏదో జ్ఞాపకం చేసుకునేందుకు ప్రయత్నించాడు. తానెప్పుడో యిదేరంగు చీరె, రవిక ధరించి యిదే విధంగా సిగ అలంకరించుకున్న స్త్రీని చూశాడు. ఎప్పుడు?... ఒక్క క్షణంలో మెరుపుమెరిసినట్లయి ఆ వృత్తాంతమంతా జ్ఞాపకం వచ్చింది. 'అవును...యిదేరంగు రవిక, చీరె... యిదే అలంకరణ' అనుకున్నాడాయన. వెంటనే ఆ ఉదంత మంతా సినిమారీలువలె మనోరంగంమీద నడిచింది.

దాదాపు మూడుసంవత్సరాల క్రిందట తనకు పిత్రార్జితమైన భూమివున్న వూరికి వెళ్ళవలసివచ్చింది. ప్రతి సంవత్సరమూ ఆ పనిమీద వెళ్ళే కుమారుడికి సెలవు దొరికే సూచనలు కనుపించలేదు అప్పటికే ఆయనమీద అన్నీ ఆంక్షలు. డాక్టర్లు శరీర శ్రమ పనికిరాదన్నారు. చలిగాలిలో తిరగకూడదన్నారు. వర్షపు చినుకు వంటిమీద పడకూడదన్నారు. వంటికి సరిపడనివీ, త్వరగా జీర్ణంకానివీ, వేడి చేసేవీ, నెమ్ము చేసేవీ...ఏ వస్తువులూ తినకూడదన్నారు. మందు వేళతప్పకుండా సేవించాలన్నారు. ఇన్ని ఇబ్బందు లుండగా కోడలు, ఆయన ఇల్లు కదిలేందుకు వొప్పుకోలేదు. ఆయన కొడుక్కి సెలవు దొరక్కపోవటం నెపంగా తీసుకుని వాదించాడు....“ఎంతదూరమనీ ... ఒకరోజు పని...నాకూ ఈ వయసులో వెడదామనిలేదు...అయినా అవసరం వచ్చి నప్పుడు తప్పదుగా. కాస్తాకూస్తాకాదు. అయిదువందలు...

నువు ఒక నెక్లెసయినా చేయించుకోవచ్చు... వేళకు పోలేక పోతే రైతులు తర్వాత సమాధానంకూడా చెప్పరు. ఇప్పుడు వెళ్ళి కళ్ళంలో కూర్చుంటేనేగాని లాభంలేదు...నాకూ విశ్రాంతిగావుందామనేవుంది. అయినా ఇప్పుడు వాడికి సెలవు దొరక్కపోతే ఎలా చెయ్యటం ?" అని కోడలితో వాదించాడు. ఆయనకు లోలోపల, ఒక్కరోజయినా ఈ ఆంక్షలన్నిటినీ తొలగించుకుని సేచ్ఛగా తిరిగిరావాలనేవుంది. ఆయన కుమారుడికి సెలవు దొరక్కుండా చెయ్యమని భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించాడుకూడా. అలాగే అయింది. తర్వాత కోడలికి అవసరమైన హామీలన్నీయిచ్చి, కొడుకుదగ్గర సలహాలు తీసుకుని ఆయన బయలుదేరాడు. ఆ వూరు స్టేషనుకు ఆరుమైళ్ళ దూరంలోవుంది. ఆయన రైలు దిగగానే ఒక బండిదొరికింది. ఆ వూరు వెళ్ళి రైతులదగ్గర డబ్బు వసూలుచేసుకుని ఆయన మళ్ళీ బయలుదేరే సమయానికి రైతులు "మా బళ్ళన్నీ పని మీద వుండిపోయాయి బాబుగారూ!"అన్నారు. ఆయనచప్పరించి, "ఆఁ! మీ కెందుకోయ్ శ్రమ. ఆరుమైళ్ళ భాగ్యానికి బండి కావాలా ? చిటికెలో నడిచిపోనూ ?..." అని బయలుదేరాడు. పొలాలపక్క రెండుగజాల వెడల్పువున్న మట్టిబాట అది. బాట కిరుప్రక్కలా రకరకాల చెట్లు నిలువెత్తున దడి కట్టినట్టు పెరిగివున్నాయి. స్టేషనునుంచి వచ్చేపొయ్యే బళ్ళన్నీ మెయిన్ రోడ్డుమీదనే వస్తాయి. ఆ వూరినుంచి దగ్గరలో వున్న ఇతర వూళ్ళకు పోవాలన్నా మెయిన్‌రోడ్డే దగ్గరి త్రోవ. ఈ చిన్న మట్టిబాట తను వచ్చేవూరినుంచి స్టేషనుకు మాత్రమే చేరుస్తుంది. అందువల్ల అక్కడజనసంచారం చాలా

తక్కువగావుంటుంది. ముసలాయనకు అక్కడ నడుస్తూవుంటే చాలా హాయిగావుంది. ఆకాశం వింత వింత రంగులతో ముచ్చటగావుంది. రెండుమూడు పక్షులు ఆకాశంలో తీరికగా ఎగురుతూ విన్యాసాలు చేస్తున్నాయి. ఒక మైలుదూరం నడవగానే ఆయనలో కొద్దిగా అలసట కనుపించింది. అయినా లెక్క చెయ్యకుండా చేతికర్రను వూపుకుంటూ కూనిరాగం తీస్తూ నడక సాగించాడు. ఉన్నట్టుండి ఆయనకు తనముందు కొంతదూరంలో నడుస్తున్న ఒకామె కనుపించింది ఆయనలో హుషారు హెచ్చింది. ఈలకూడా వేసుకుంటూ, ఆమెను కలుసుకోవాలని పట్టుదలతో, త్వరత్వరగా నడవటం ప్రారంభించాడు. ఆమె వెనకనుంచిచూస్తే చాలా అందగత్తెవలె కనుపిస్తున్నది. తెల్లని చీరె, నెమలికంఠం రంగు జాకెట్టూ ధరించి తలలో అర్ధచంద్రాకారంగా బంతిపూలు పెట్టుకుని, ముద్దబంతిపూవంటి పద్ధెనిమినేళ్ల ఆ ముద్దరాలు, పంచకళ్యాణి గుర్రంవలె ఠీవిగా నడుస్తున్నది. ముసలాయన ఆమెను కలుసుకోవాలని ఇంకా త్వరత్వరగా నడిచి, చివరకు ఆమెకు చేరువగా రాగలిగాడు. ఆమె తనకంటె ఒక అడుగుమాత్రమే ముందువుంది. ఆయనకు కొద్దిగా ఆయాసంవచ్చింది. అయినా లెక్క చెయ్యకుండా హుషారుగా నడుస్తున్నాడు. మనసులో 'పిల్ల ఎంత అద్భుతంగావుంది ! పిల్ల అంటే అలావుండాలి... ఇంత వేడిగాలికూడా ఆమెమీదినుంచి రావటంవల్లనేమో చల్లగా హాయిగావుంది' అనుకున్నాడు ... ఇంతలో ఒక విసురుగాలి చిలిపిగా వీచింది. ఆ గాలికి ఆమె పమిటకొంగు జారిపోయింది. ఆమె నడుస్తూనే సవరించుకుని ప్రక్కకు

చూసింది. ఆయనలో రక్తం పరుగులుతీసింది. విశాలమైన కాటుకకళ్ళూ, వాడికత్తులవంటి చూపులూ ఆయనను రెచ్చగొట్టాయి. ఆయన, 'ఏదయినా చెట్టుచాటు చూసుకుని ఆ పిల్ల చెయ్యిపట్టుకోవాలి. కాస్త పెనుగులాడుతుంది. అంతే.. కాదనదు ... అంతగా అయితే జేబులోవున్న డబ్బులో పదో, పాతికో ఎర చూపించవచ్చు' అనుకున్నాడు ... కొద్దిసేపట్లో ఆయన కల వేయిరెట్లుగా ఫలించినట్టు ఒక పెద్ద మర్రిచెట్టు కొద్దిగజాల దూరంలో కనుపించింది. ఆయన రక్తనాళాల్లో రక్తం వెచ్చగా పరుగులుతీసింది. ఆయన మరికాస్త పక్కకు జరిగి ఆ పిల్లకు మరీ దగ్గరగా నడవటం ప్రారంభించాడు. ఆ చెట్టు దగ్గరపడుతున్నది. ఆయన మరికాస్త పక్కకు నడిచాడు. ఉన్నట్టుండి, ఆ పిల్ల చెయ్యిపట్టుకుని ఆ చెట్టుచాటుకు లాక్కుపోవాలని ఆయన ఉద్దేశం. ఆచెట్టు మరొక నాలుగైదు గజాల దూరంలోకి వచ్చింది. హఠాత్తుగా ఆ పిల్ల ఆయన వంకకు తిరిగి 'తాతగారూ! మీ చేతికి గడియారం వున్నట్టుంది ... టైమెంత అవుతుందండీ?' అని అడిగింది. ఆయన నీళ్ళుకారిపోయాడు ... నడకవేగం మందగించింది. ... నెమ్మదిగా తన ముంజేతిమీద సిల్కులాల్చీ తప్పించి గడియారం వంకచూసి "అమ్మా! మూడుగంట లవుతున్నది తల్లీ!" అని సమాధానం చెప్పాడు. ఆ పిల్ల 'అమ్మో! చాలా ఆలస్యమైపోయింది!' అనుకుంటూ వడివడిగా నడిచి క్రమంగా కనుచూపుమేర దాటిపోయింది. ఆమర్రిచెట్టు రానూవచ్చింది. వెనుకబడిపోనూ పోయింది. ముసలాయన చేతికర్రి వూతగా నెమ్మదిగా నడిచాడు. ఆయన ఒక్క నిముషంలోనే నీరసించి

పోయినట్టు కనిపించాడు. ఇంతదూరం నడవటంవల్ల కలిగే ఆయాసమూ, అలసటా కాళ్ళనొప్పులూ అన్నీ ఇప్పుడు ప్రారంభమైనాయి. ఆయన నెమ్మదిగా నడిచి స్టేషనుకు చేరుకునేసరికి పొద్దుగూకుతున్నది. మధ్యాహ్నం ఎప్పుడో రావలసిన రైలు ఆలస్యంగా వచ్చినందువల్ల ఆయనకు ఏ ఇబ్బందీ కలగలేదు.

మధు వచ్చి మళ్ళీ ప్రక్కన కూర్చుని 'తాతగారూ, మీరేదైనా డ్రింకుగానీ, కాఫీగాని తీసుకుంటారా? తెచ్చిపెడతాను' అని అడుగుతూవుండగా ఆయన ఆ స్మృతినుంచి తేరుకుని 'వద్దులే, నాయనా!' అన్నాడు.

మళ్ళీ లైట్లు ఆరిపోయి సినిమా ప్రారంభమైంది. అక్కడక్కడ తెగిపోతూ నెమ్మదిగా, నిర్జీవంగా, కళావిహీనంగా సాగింది సినిమా. ఆయన కథలో లీనమై శ్రద్ధగా చూశాడు. మధు వుండి వుండి యింకా సణుగుతూనే ఉన్నాడు హాల్లోఉన్న కొద్దిమంది జనమూ శ్రద్ధాసక్తులు లేకుండా కూర్చున్నారు. ముసలాయనకు కుడివైపున అయిదారు కుర్చీల అవతల కూర్చునివున్న ఆ యువతిని ఒకడువచ్చి ఏదో మాట్లాడి వెంట తీసుకుపోయాడు. సినిమాలో పతాకసన్నివేశాన్ని ఆ రోజులలో లభ్యమైన హంగు లన్నిటితో చాలా జాగ్రత్తగా చిత్రీకరించారు. కథానాయకుడి తల్లి కుమారుడికోసం ఏడుస్తూవుండే దృశ్యమూ, రాజకుమారి ప్రియుడికోసం వియోగబాధతో పాటపాడే దృశ్యమూ,

మాంత్రికుడు కథానాయకుణ్ణి నానాహింసలకూ గురిచేసే ఘట్టమూ, వెంట వెంటనే చిత్రీకరించారు. ఆ రోజుల్లో అది ఒక కొత్త పద్ధతి. మధు పతాకసన్నివేశం చూస్తూ కూడా తల పట్టుకుని 'అబ్బ! ఏమి సినిమారా బాబూ! అమృతాంజనం డబ్బా వెంట తెచ్చుకున్నా బాగుండిపోయేది' అన్నాడు.

కొద్ది నిముషాల తరువాత కథ సుఖాంతం అయింది. చివరి దృశ్యంలో రాజూ, రాణి, పశ్చాత్తాపం చెందిన రాణి గారి తమ్ముడూ, కథానాయకుడూ రాజకుమారీ, వరసగా నిలబడ్డారు తెరమీద 'శుభం' అని పడింది. లైట్లు వెలిగాయి. జనం నిశ్శబ్దంగా హాలుబయటికి నడిచారు. ఎవరైనా 'బాగుంది' లేకపోతే 'బాగులేదు' అని అంటారేమోనని ముసలాయన జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ బయటికివచ్చాడు. కాని వారిలో ఒక్కరైనా సినిమా బాగోగులను గురించి పల్లెత్తు మాటాడకపోవడంతో ఆయనకు మరీ బాధకలిగింది.

చల్లని గాలి వీస్తున్నది. ఆకాశంలో గచ్చకాయ రంగులో ఉన్న మేఘం చివర, మలినమైన గుడ్డలో కట్టబడిన ముత్యంవలె ఉన్నది చంద్రబింబం. హాలు బయట జనమే లేరు. ఇతర సినిమాలకు టిక్కెట్లు అందనివారు యిళ్ళకు పోయేందుకు యిష్టపడక, 'ఏదో ఒకటి చూద్దామ'ని ఆ హాలుకు వస్తారేమో! వాళ్ళమ్మకునే ఒక ఆడది వీధి

లైటుక్రింద క్రీనీడలో నిలబడిఉండి, 'ఎవరైనా వొస్తారేమోన'ని ఎదురుచూస్తున్నది.

ఇద్దరూ రిక్షా ఎక్కి బయలుదేరారు. ముసలాయన గంభీరంగా ఉన్నవాడల్లా ఒక్కసారి 'ఇదేమిటోయ్ ? ఇందాక మనం వచ్చినదోవ కాదే యిది?' అని అడిగాడు. మధు "అది అంతేనండి తాతగారూ! వన్ వే ట్రాఫిక్. బళ్ళు, అవీ అటు పొయ్యేందుకు వీలులేదు. ఇటు వచ్చే వీలూ లేదు. ఏ దోవలోనూ ముందుకుపోవటమే తప్ప వెనక్కు వచ్చే వీలుండదు" అని సమాధానం చెప్పాడు.

ముసలాయన గంభీరంగా నవ్వుకుని 'అవును. జీవితమూ అటువంటిదే. ముందుకు పోవటమేగాని వెనక్కు వచ్చే వీలులేదు. ముందుకు కదలటంకూడా మన చేతుల్లో లేదు.' అనుకున్నాడు. రిక్షా చల్లని గాలితెరలను చీల్చుకుంటూ, గుడ్డివెన్నెలలో వడివడిగా సాగిపోయింది.